

La mort del català

L'aprovació de lleis, les declaracions de polítics, els estirabots dels tertulians o l'aparició de llibres tan lúcids com el de la Carme Junyent (*El futur del català depèn de tu*, La Campana) posen d'actualitat, de tant en tant, la situació sociolingüística que es viu a Catalunya i evidencien el conflicte. Partits i mitjans espanyolistes es posen a la boca terminologia vinculada a la imposició o a l'extermi totalitari (nazisme, feixisme, checkpoint...) amb una facilitat i una alegria que només pot respondre a la ignorància flagrant o al cinisme maliciós. Això fa que, entre els catalanoparlants, les polèmiques i picabaralles sobre l'ús, el poc ús o el mal ús del català siguin periòdiques i vagin de la defensa de mesures per tal que no desaparegui, fins a la denúncia de la suposada imposició, passant per l'equidistància còmoda dels qui s'amaguen darrere l'argument que "no importa quina llengua s'utilitzi mentre ens puguem entendre", que sempre afavoreix la llengua poderosa. Se'ns acusa de supremacistes que volem imposar la llengua pròpia del territori, es fan córrer bestieses com ara que a les escoles es margina els infants que no s'expressen en català a l'hora del pati o bé que els comerciants es neguen a atendre els clients que parlen en castellà, es promouen iniciatives per fer re-

cular el català en els pocs espais on manté una certa presència... I així ens tenen entretinguts. Som exactament allà on ens volen: defensant amb vehemència les engrunes (escola, mitjans...) que amb prou feines mantenen (però no asseguren) la supervivència del català. Mentrestant, només el 20% dels joves barcelonins tenen aquesta llengua com a habitual, l'alcaldessa del cap i casal s'expressa en castellà a les xarxes ("pero si hay preguntas en catalán me paso un momento al catalán y así, de forma natural, nem fent"), i el costum (emparat en la bona educació mal entesa) de canviar de llengua davant d'un castellanoparlant perviu amb més força que mai. Així, senyores i senyors, és com mor, a poc a poc, una llengua.

Cal dir les coses clares: una llengua només avança en un territori si en recula una altra. El català, l'ús del qual fins ara no ha fet més que retrocedir, només assolirà una certa normalitat si el castellà recula en els espais on és clarament majoritari (que no són pocs). Potser ja és hora, doncs, que els catalanoparlants (i els no catalanoparlants sensibles davant del procés de substitució) insistim, que ens fem pesats, que esdevinguem corcons en l'ús del català i en la denúncia de la situació de minorització que viu la llengua catalana en el territori que li és propi, l'únic territori on pot sobreviure. Perquè, no ens enganyem, si no el salvem nosaltres (parlants, intel·lectuals, empreses, institucions), el català no el salvarà ningú.

